

noget Saadant, og denne Indskrænkning borttager væsentlig min Betænkelse, thi jeg kan ikke nægte, at der kan fremkomme Tilfælde, hvor Folk finde en urimelig, jeg kan sige halv ondskabsfuld og halv barnagtig Glæde ved at paabyrde Postvæsenet Uleilighed med at sende Breve, maaskee ovenikøbet uhøflige Breve, hvis Udskrift indeholder en eller anden Uartighed, en eller anden kun for den Paagjældende forstaaelig Sigelse, eller som ere paaskrevne, hvad der undertiden skal arrivere Studenter og Lieutenanter: „Rykkerbrev Nr. 1“ og „Rykkerbrev Nr. 2“ osv., og i saadanne Tilfælde vilde det være urimeligt, at Folk skulde have Lov til saaledes at uleilige Postvæsenet med at sende deres ufrankerede Breve frem og tilbage uden at paadrage sig nogen Forpligtelse til Erstatning. Naar altsaa Bestemmelsen opfattes saaledes, at Postvæsenet kun skal have det i sin Magt at forebygge Misbrug af denne Ting, saa troer jeg ikke, der er noget Væsentligt derimod at indvende, men jeg ønskede kun at høre en Uttring af den høitagtede Minister desangaaende. Med Hensyn til anbefalede Breve synes det mig, at vi have gjort et Tilbagekridt, idet der nemlig for et anbefalet Brev kræves foruden den almindelige Porto 4 β , fremdeles 8 β , altsaa en Betaling af ialt 12 β . (Stemmer: Det er den gamle Betaling!) Er det den gamle Betaling, saa beder jeg om Forladelse, saa har jeg i den Henseende svævet i en Misforstaaelse og har vistnok af og til imod min Villie besvæget Postvæsenet, saa vidt noget Saadant er muligt. Jeg stod i den Formening, at 8 β var den gamle Betaling for et anbefalet Brev; og jeg vilde sætte stor Pris paa, om dette kunde blive Betalingen, navnlig efter den meget liberale Maade, hvorpaa den høitærede Minister nu er kommen. Ønsket imøde om, at man skal kunne expedere Penge uden at uleilige sig med at lave dem til egentlige Pengesørgjendelser i gammel Stil. Der som man kunde faae en saadan Sats som 8 β alene for et anbefalet Brev, saa vilde det lette en stor Deel af de Pengesørgjendelser, der nu volde Bryderier og paa en næsten jeg kunde gjerne sige uimodstaaelig Maade tvinge Folk til at besvige Postvæsenet, idet man nem-

lig meget ofte kan have et saadant Hastværk at det ikke er muligt at faae sine Penge expederede paa anden Maade end ved at lægge dem ind i et Brev, som man altsaa efter den nye Ordning vil kunne anbefale. Derved bortfalder altsaa ganske vist ethvert Paaskud til for Fremtiden at sende Breve, som indeholde Penge, uden at dette enten er angivet paa dem eller Brevene ere anbefalede, og derved bortfalder tillige en uhyggelig Fristelse for mange Postbetjente, Bestillingsmænd og Embedsmænd; jeg kan forstaae, at den ærede Finantsminister sætter megen Pris herpaa, men jo mere Pris, han sætter derpaa, desto villigere synes mig, han skulde være til, at lade 8 β være den virkelige Porto for den Art Breve, som jo heller ikke kan siges at være nogen for lav Porto, navnlig i Forhold til, hvad der er bestemt med Hensyn til Postanvisninger. Det er lykkedes Landstinget at faae indsat i Loven en Bestemmelse om Brevkort. Jeg har af Forhandlingerne i det andet Thing seet, at den høitærede Minister paa ingen Maade har været imod Tanken om disse Brevkort, men at han kun har anseet det for unødvendigt, at der blev nogen særlig Tilføielse derom, da man efter det hele bestaaende System kunde indrette dem, naar man vilde. Nu maa jeg jo rigtignok indrømme, at saaledes som Landstinget har indsat Bestemmelsen om disse Brevkort, har det taget en af de væsentligste Fordele bort ved dem, idet det nemlig kun er kommet til at sætte Brevkort til den almindelige Takt af 4 Skilling, medens den gjennemgaaende Regel paa andre Steder, hvor man har indført Brevkort og har haft stor Nytte af dem, har været den, at man kun svarer halv Porto. Et Brevkort er, som de fleste Herer jo vide, et almindelig tiøvt Stykke Papir, paa hvilket der er anbragt et Frimærke og paa den ene Side Plads til Adresse og Sted, paa den anden Side Plads til nogle faa Linier, der kunne skrives med Blyant eller Blæk, og som altsaa forsendes aabent, følgerig ikke kan afløse Breve for dem, der have noget Hemmeligt at meddele. Det er fremdeles et Correspondance-middel, der findes at kjøbe, kan jeg sige, i hver Urtebod, i hvert Beværtningssted, paa hver Jernbanestation, og ved Hjælp af hvilket